

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2376/2015
14.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца Ј.З. из Б., чији је пуномоћник Р.И., адвокат из Б., против туженог Т. ДОО из Б., кога заступа А.П., адвокат из Б., ради поништаја решења о престанку радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6376/13 од 29.01.2015. године, у седници већа одржаној 14.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6376/13 од 29.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 6376/13 од 29.01.2015. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 616/11 од 10.02.2012. године, исправљена решењем истог суда П1 616/11 од 18.09.2013. године, као и захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби. Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог 18/356/10 од 31.12.2010. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, те да се обавезе тужени да тужиоца врати на радно место саветника за грађане и предузетнике. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 48.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11), у вези са чланом 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП-а („Службени гласник РС“, бр.55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом тужиоца се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, будући да побијана пресуда садржи јасне и потпуне разлоге о битним чињеницама који нису противречни изведеним доказима и нема недостатака због којих се не може испитати. Такође, другостепена пресуда садржи оцену свих жалбених навода који су од одлучног значаја, у складу са чланом 361. став 1. у вези члана 382. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту саветника за грађане и предузетнике у Сектору продаје и дистрибуције по уговору о раду бр. 154/124/07 од 04.05.2007. године. Дана 16.12.2010. године тужени је писменим путем упозорио тужиоца да је учинио повреду радне обавезе – непоштовање радне дисциплине. У образложењу је наведено да се повреда радне обавезе састоји у немарности и непоступању по процедурама и општим актима туженог, свесном одбијању и непоступању по налозима директног менаџера, свесном занемаривању и непоштовању Кодекса понашања. У току месеца новембра 2010. године тужилац је закључио са корисницима 28 уговора, од чега је за 25 уговора недостајала фотокопија личних карата корисника, док су 4 уговора урађена без сагласности кредитног бироа. Истовремено, тужилац није поступао по налогу послодавца да одмах започне са „e-learning“ обуком за новогодишњу кампању, већ ју је започео 29.11.2010. године. Запостављао је кориснике услуга, па му је шеф наложио да прекине са обуком, на шта је тужилац одговорио псовком, након чега се непримерено обраћао клијентима. Шеф му је предложио да долази на посао раније, како би завршио обуку, али када је чуо да за то неће бити додатно плаћен одговорио је руководиоцу речима „играш се са животом“, као и „да се она игра његовим животом“. Тужилац је 30.10.2010. године дао писмено изјашњење на дато упозорење. Решењем туженог од 31.12.2010. године, тужиоцу је отказан уговор о раду из разлога који су наведени у упозорењу. Током поступка је утврђено да је од укупно 80 за 20 уговора недостајала копија личних карата клијената. Таквих пропуста није било код других саветника који обављају исте послове као и тужилац. Такође, тужилац је једини запослени који није завршио обавезну обуку из делатности послодавца. Наведене чињенице које су претходиле упозорењу и отказу уговора о раду утврђене су доказима у спроведеном поступку.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су закључили да су испуњени услови за отказ уговора о раду тужиоцу, дајући у својим одлукама довољне и јасне разлоге које као потпуне и правилне прихвата и ревизијски суд.

У спору из радног односа суд цени законитост решења са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Према одредби члана 15. Закона о раду, запослени је дужан да савесно и одговорно обавља послове на којима ради, као и да поштује организацију рада код послодавца, те правила и услове послодавца у вези са испуњавањем уговорних и других обавеза из радног односа.

Посао тужиоца састоји се у раду са клијентима, пружању информација у циљу продаје СИМ картица, решавању захтева корисника услуга, едукацији клијентата о услугама послодавца, давању дневних извештаја шефу и обављању других послова по налогу послодавца (чл.1 Уговора о раду). У случају неизвршавања ових послова, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом (чл.8. Уговора).

У конкретном случају, утврђено је да је тужилац учинио повреду радне обавезе утврђене уговором о раду због које послодавац може запосленом да да отказ, из разлога што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе која се конкретно односи на решавање захтева корисника, што обухвата и закључење претплатничких уговора (чл.1 у вези чл. 8.2 Уговора), како то правилно закључују нижестепени судови. Дакле, тужилац није поштовао правила послодавца у вези са обављањем послова на којима ради, пропустио је да, по налогу послодавца, заврши обуку из области пословања туженог и неприкладно се обраћао шефу сектора, из чега произлази да се ради о понашању због којег запослени не може да настави рад код послодавца. Стога је правилна одлука нижестепених судова да је тужиоцу законито отказан уговор о раду, применом члана 179. тач. 3. и 4. Закона о раду.

Решење о престанку радног односа донето је у законом прописаном поступку, имајући у виду да је доношењу решења претходило писмено упозорење, односно да је тужени поступао са чланом 180. и 181. Закона о раду.

Имајући у виду садржину уговора о раду и одредбу члана 15. Закона о раду, те правни стандард непоштовања радне дисциплине садржан у члану 179. тачка 3. Закона о раду, неосновани су ревизијски наводи да је отказ уговора о раду незаконит и дат без правног основа.

На основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа–судија
Миломир Николић,с.р.**